HOPEA-
SIIPI
ANNIINA MIKAMA
WSOY

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ | HELSINKI

Lämpimät kiitokset WSOY:n kirjallisuussäätiölle
ja Taiteen edistämiskeskukselle, jotka ovat tukeneet
tämän teoksen kirjoittamistyötä.

SITAATIT:

Lainaus sivulla 7: Tuan Mac Cairillin tarina, James Stephens,
tekijän suomennos

Lainaus sivulla 7: Sir Boyle Roche, Brewer's Dictionary of Phrase and Fable /
Wikiquote, tekijän suomennos

ENSIMMÄINEN PAINOS

© Anniina Mikama ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-52444-2
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@wsoy.fi

Omistettu Hugolle, joka vasta
kasvattaa omia siipiään.

Monen monta pitkää vuotta minä elin haukkana. Tunsin jokaisen kukkulan ja virran, tunsin Irlannin jokaikisen niityn ja notkelman. Tiesin kalliojyrkänteiden ja rannikoiden muodot, ja minkä näköisiä olivat kaikki nuo paikat alla auringon ja kuun.

James Stephens:
Irish fairy tales

Kuinka voisin ehtiä kahteen paikkaan yhtä aikaa,
ellen sitten olisi lintu?

Sir Boyle Roche (1743-1807),
Irlannin parlamentin jäsen

Nuotio oli sammunut kasaksi tuhkaa eikä savuttanut enää. Sen vierelle maahan oli levinnyt ohraryynejä, jotka olivat houkutelleet paikalle erään harmaasirkun. Lintu istui korkealla pihlajan oksalla ja tarkkaili sieltä käsin tilannetta. Se pälyili ympärilleen pienellä metsäaukiolla varmistuakseen, ettei kukaan vain huomannut sen löytämää aarretta. Tuon tuostakin se vilkaisi alas, ja sitä houkutti lentää heti paikalla herkullisten ryynien kimppuun, sillä se ei ollut syönyt vielä mitään tänä aamuna. Juuri kun se oli tekemässä ratkaisunsa, lennähti muuan rautiainen viereiselle oksalle ja tervehti liioitellun hilpeästi:

– Hyvää huomenta, herra Reed!

– Kas, herra Dunnock, huomenta vain teillekin, vastasi harmaasirkku. Huomen oli ollut oikein hyvä aina siihen asti, kunnes naapuri oli tullut sotkemaan suunnitelmat. Tuo mokoma työntyi aina lupaa kysymättä toisten ruokapaikoille. Olisi etsinyt itse omat apajansa!

– Minusta näyttää, että joltakulta on jäänyt ruokaa syömättä, sanoi Dunnock nokka maireassa virneessä. Kun Reed ei heti vastannut, se nyökäytti hiukan päätään maassa lojuvien puuroryynien suuntaan.

– Niin niin, tokihan minä sen huomasin, vastasi Reed vaivautumatta peittelemään ärtymystään, että joutuisikin jakamaan ruuan toisen kanssa. – Minä olin täällä *ensin.*

Herra Dunnock oli kuin ei olisi lainkaan ymmärtänyt vihjausta. Mutta senkään tapoihin ei kuulunut syöksyä suin päin ruuan kimppuun. Ensin oli varmistuttava, että reitti oli selvä. Oli siis viisainta tarkkailla tilannetta vielä jonkin aikaa.

– Minusta näyttää, että ne ovat ohraryynejä, vai mitä sanotte, herra Reed?

– Ohraryynejäpä hyvinkin, vastasi Reed. Sen oli toden teolla hillittävä itseään lentämästä heti alas, sillä se saattoi jo kuvitella mielessään, miten hyvältä tuntuisi nokkia kupunsa täyteen tuota herkkua.

– No sitä minäkin, että ohraryynejä ne ovat, tai tulkoon minulle sulkasato, jatkoi herra Dunnock tyhjänpäiväistä jutusteluaan. – Tässähän tulee oikein vesi kielelle!

– Toden totta, vastasi Reed aivan tympääntyneenä. Se yritti lohduttaa itseään ajattelemalla, että tuosta määrästä ryynejä riittäisi hyvinkin kahdelle.

– Mutta tiedättekö, näissä tilanteissa ei voi koskaan olla liian varovainen, virkkoi rautiainen. – Siinä voi piillä *ansa.*

Se hiljensi äänensä melkein kuiskaukseksi ja sanoi: – Viime aikoina näistä metsistä on kadonnut useita tovereitamme. Eikä siinä kaikki. Kuulitteko, että joku oli nähnyt tuntemattoman ihmismiehen liikkuvan Hopeaisen virran rannalla?

Nyt Reed oli pelkkänä korvana.

– Ihmismiehenkö? se kysyi. – Onko varmaa, että tämä oli ihminen, eikä haltiaväkeä?

– No ihminen nimenomaan!

– Mutta sehän tarkoittaisi, että joku kuolevainen on keksinyt keinon tulla ihmisten maailmasta haltiamaahan, vaikka rajat ovat suljetut.

– Sehän siinä onkin sangen merkillistä. *Sangen merkillistä,* herra Reed!

– Sellaista ei ole tapahtunut aikoihin, tuumi Reed. – Vaikkakin rajat ovat aina vuotaneet kuin seula, tekivät haltiat mitä hyvänsä.

– Eivätkä ne rajat ole koskaan pysäyttäneet meidänlaisiamme, vai kuinka!

– Eivät tosiaankaan, tuhahti Reed ja pöyhisti höyheniään. – Mutta entä sitten?

– Mitä tarkoitatte?

– Että mitä sitten, vaikka joku ihminen olisi eksynyt haltioiden maille?

– No sitä sitten, että ihmisillä on tapana viritellä ansoja linnuille.

– Niin kai! Metsäkanoja ja villihanhia ne jahtaavat mielellään, mutta eihän meissä ole niille tarpeeksi syötävää.

– Varjelkoon, minäkin olen pelkkää luuta ja nahkaa...! naurahti Dunnock. – Arveletteko siis, että meidän olisi turvallista... tiedättehän?

Se vilkaisi sivusilmällä maassa lojuviin puuroryyneihin.

– En näe tässä mitään vaaraa, sanoi Reed. – Olen jokseenkin vakuuttunut, ettei nuotion sytyttäjä ole enää tulossa takaisin. Hän on viettänyt tässä yönsä, mutta jatkanut matkaa heti aamun sarastaessa. Näettehän, että tulikin on sammunut aikaa sitten. Olin täällä tosiaan jo *paljon ennen* kuin te saavuitte paikalle.

Herra Reed oli ylpeä siitä, miten hyvin se osasi lukea luonnon merkkejä.

Nyt kun molemmat olivat yhtä mieltä siitä, että oli turvallista laskeutua, ne uskaltautuivat katselemaan ruokapaikkaa hiukan tarkemmin. Samalla ne vilkuilivat toinen toistaan. Reed piti ilman muuta etuoikeutenaan käydä ruokapöytään ensimmäisenä, sillä olihan se saapunut paikalle ensin. Se harkitsi kuitenkin, että antaisi herra Dunnockin mennä edeltä

samalla kun jäisi itse turvallisesti oksalleen tarkkailemaan. Entä jos nuotion sytyttäjä sittenkin vaani jossakin lähistöllä? Mutta todennäköisimmin mitään vaaraa ei ollut, ja sitten tuo sietämätön siipeilijä Dunnock ehtisi valikoida itselleen parhaat palat...

Dunnockin mielessä liikkui samansuuntaisia ajatuksia, ja se tiesi, että olisi oikein ja kohtuullista antaa herra Reedin mennä edeltä. Toisaalta tuo ahmatti saattaisi hotkia ruuan hetkessä suihinsa viimeistä murenaa myöten. Mutta jos Reed ei uskaltanut mennä vielä, oli ehkä sittenkin viisainta odottaa hetki ja katsoa...

Reed tarkasti pienen metsäaukean ensin vasemmalla silmällään ja käänsi sitten päätään katsoakseen vielä uudestaan oikealla silmällään. Varmistettuaan asian se otti paremman asennon oksallaan ja arvioi minne laskeutua. Dunnock pani merkille nämä valmistelut ja teki kaiken perässä, jotta ei olisi toista huonompi. Ja sitten, aivan kuin yhteisestä sopimuksesta molemmat ponnahtivat oksaltaan ja syöksyivät alas.

Linnut pyrähtivät ohraryynien kimppuun miltei yhtä aikaa ja alkoivat nokkia innokkaasti. Kuinka hyvää, kuinka herkullista! Kilpaillessaan siitä, kumpi ehtisi syödä parhaat palat, ne unohtivat kokonaan aiemman varovaisuutensa. Ja juuri silloin, kun Reed muistutti itselleen, että piti tarkkailla sivustaa, hyökkäys tulikin toiselta suunnalta. Maahan oli levitetty verkko ja sen päälle oli ripoteltu kuivia lehtiä ja multaa ansan piilottamiseksi. Äkkiä verkko lennähti ylös. Niin nopeasti kuin herra Reed yrittikin lähteä lentoon, se ei ehtinyt pakoon, sillä verkko oli jo vedetty nuoralla kiinni ja se kiristyi lintujen ympärille. Herra Dunnock kirkui hädissään, kun sen pää oli juuttunut verkonsilmään. Mitä enemmän linnut riuhtoivat ja räpyttelivät, sitä pahemmin ne takertuivat kiinni. Verkko painoi niiden siipiä ja vangitsi ne maahan.

Ne olivat ansassa.

LUKU 1

– Tämä on maailman vanhin taikatemppu!

Taikuri oli pystyttänyt torin laidalle pienen kokoontaitettavan pöydän, jonka päälle oli levitetty tähtikuvioitu liina. Mies pyöritteli puisia palloja käsissään, ja samalla kun lämmitteli sormiaan hän alkoi lämmitellä yleisöään mainospuheella. Pöydän ympärille oli seisahtunut muutamia uteliaita.

– Tämä temppu on esitetty jo kauan sitten eri puolilla maailmaa, ja nyt minä esittää sen teille! hän sanoi vahvalla italialaisella korostuksella. – Minä, suuri taikuri Saliano, olen tuonut sen minun matkoilta kaukaa itämailta teidän silmien eteen.

Emil oli ollut päiväkävelyllä, ja matkalla kotiin hän oli päättänyt oikaista torin poikki.

Johan nyt! hän ajatteli taikurin nähdessään. Hän elätti itsekin itsensä taikatempuilla, ja oikeastaan hän oli lähtenyt kävelylle saadakseen vaihteeksi jotakin muuta ajattelemisen aihetta. Ja eiköhän hän sitten törmännyt taikuriin melkeinpä omalla kotikadullaan!

Hiukan harmissaan tästä Emil aikoi ensin mennä ohitse, mutta pysähtyi sittenkin. Taikurin erikoinen ja näyttävä ulkomuoto oli herättänyt hänen uteliaisuutensa. Miehellä oli pitkä, korpinmusta tukka, viikset ja huuliparta. Samettisen lierihatun alta välkähtelivät viekkaat tummat silmät. Hän oli

pukeutunut mustaan samettiin kiireestä kantapäähän, kuten taikurille hyvin sopi. Silmiinpistävintä hänen vaateparressaan oli, että tuollaiset muhkeat pussihousut, solkisaappaat, pitkä liivi sekä leveähihainen, pitsisomisteinen paita olivat olleet muotia joskus kaksisataa vuotta sitten. Miehen olkapäällä keikkui pitkähäntäinen marakatti, jolla oli kultakirjailtu liivi yllään ja punainen fetsilakki päässä.

Saatuaan yleisön huomion Saliano järjesti eteensä pöydälle kolme tinakuppia sekä kolme pientä puupalloa. Katsojat seurasivat tarkasti, kuinka hän otti pallot ja laittoi ne ylösalaisin kääntämiensä kuppien alle piiloon. Yksi pallo kunkin kupin alle. Tai niin katsojat luulivat.

– Kas niin! sanoi taikuri ja otti esiin taikasauvan. – Nyt minä taikoo yhden palloista kadoksiin. Valitkaa te, mikä niistä. Keskimmäisen? Hyvä on. Minä komentaa muinaisen maailman henkiolentoja, ja ne tekevät kaiken mitä käsken, teidän huviksenne.

Hän heilautti taikasauvaa ilmassa keskimmäisen kupin päällä.

– *Un, deux, trois!*

Taikuri nosti kupin ylös ja näytti että pallo oli kadonnut. Hän laski kupin takaisin alas. – Entä minne pallo meni? Onko se vasemman kupin alla? Katsotaanko?

Tämänkään kupin alla ei ollut enää palloa ollenkaan. Hän nosti uudelleen keskimmäistä kuppia paljastaen, että kaikki kolme palloa olivatkin sen alla.

– *Meraviglioso!* Hämmästyttävää! sanoi taikuri ja kumarsi yleisölleen, kun se palkitsi hänet kättentaputuksin. Hän jonglöörasi palloja hetken aikaa ilmassa. Käsien liike ei tauonnut hetkeksikään ja samalla hänen suustaan tuli puhetta katkeamattomana tulvana.

– Haluatteko, että teen sen uudestaan? Ettekö tiedä, miten taikuuden ensimmäinen sääntö kuuluu: »Älä koskaan näytä

sama temppu uudestaan». Mutta viis siitä, minä näytän sen silti. Otan siis taikasauvani... Tämä taikasauva on muuten valmistettu erittäin harvinaisesta maagisesta puusta, jonka tuntee minun lisäksi vain Egyptin faaraokuninkaan hovivelho. Vaan miksi tuo puu on maaginen? Sitä en tiedä minä eikä faaraon velho eikä puu itsekään. Oli miten oli, sillä on ihmeelliset taikavoimat. Ja nyt arvoisa yleisö, te katsoo oikein tarkasti...

Yleisö tuskin käsitti puoliakaan hänen sanoistaan. Mutta taikurin lörpötellessä heiltä jäi huomaamatta, mitä tämän kädet puuhasivat kuppien ja pallojen kanssa. Emiliä taikurin puheet ja touhut huvittivat, mutta hän ei voinut olla ajattelematta, mitä Nick oli joskus sanonut hänelle: *Sirkuksen areenalta on lyhyt matka katuojaan.* Ilman onnekkaita sattumuksia hän itse olisi saattanut olla parhaillaan tuon miehen paikalla torin kulmalla, tienaamassa elantoaan sillä ainoalla tavalla, jonka oli oppinut, halvoilla silmänkääntötempuilla.

Palattuaan kolme vuotta sitten takaisin ihmisten maailmaan hänellä oli ollut taskussaan kukkaron täydeltä haltioiden kultaa. Omaisuutensa turvin hänen oli onnistunut hankkia itselleen pieni teatteri laitakaupungilta. Siellä hän esiintyi yleisölle iltaisin, ja jos hänen taikanäyttämönsä olikin vielä melko vaatimaton, sen sisäänkäynnin yllä komeili hänen oma nimensä kultakirjaimin kirjoitettuna. Hän oli ylpeä myös siitä, että yhdessä Konstantinin kanssa he olivat keksineet uusia ohjelmanumeroita, joita kukaan muu taikuri ei ollut vielä esittänyt. Konstantin oli aikoinaan suunnitellut kaikki Nickin taikatemput, ja kuullessaan Emilin aikeista avata uusi teatteri hän oli ehdottomasti halunnut mukaan.

Dublinissa kävi toisinaan ulkomaisiakin taikureita esiintymässä, mutta harvoin heidän taikuutensa veti vertoja Konstantinin keksinnöille. Saliano puolestaan esitti kaikista

yksinkertaisinta temppua, joka perustui pelkkään sormi-näppäryyteen.

– Tämä on ikivanhaa egyptiläistä magiaa, jatkoi Saliano jutusteluaan. – Minä laitta yks pallo kunkin kupin alle. Pysyykö te kärryillä? Onko pallot siis kuppien alla?

Hän katsoi yleisöönsä ja kaikki nyökyttelivät tietäväisinä. Olivathan he kaikki omin silmin nähneet, kuinka hän laittoi pallot sinne.

– Minä heilauttaa taikasauvaa, kas näin! Henget, tehkää työnne!

Taikuri nosti oikeanpuoleisen kupin ja näytti sen alla olevan kolme palloa. Sitten hän laski kupin takaisin alas ja laittoi taikasauvansa pöydälle.

– Entä mitä on keskimmäisen kupin alla? hän kysyi.

– EI MITÄÄN! huusivat katsojat.

– Niinkö te arvele?

Taikuri nosti keskimmäisen kupin ylös ja sen alla oli punaposkinen omena. Hän nosti saman tien ylös kolmannenkin kupin ja paljasti sen alta lyhyen makkaranpätkän, jonka hän pisti suuhunsa. Nyt kupit olivat jälleen alassuin käännettyinä hänen edessään. Makkaran syötyään hän nosti ne kaikki vielä uudelleen ylös. Tällä kertaa kolmen pienen puupallon tilalle oli tullut yksi iso puupallo. Kolme pientä puupalloa sen sijaan löytyivät kolmannen kupin alta, missä vielä hetkeä aiemmin oli ollut makkara. Mies poimi ne ja kätki nyrkkiinsä, sanoi taikasanan ja avasi kätensä, ja pallot olivat kadonneet.

– Minne pallot katosi? hän kysyi. – Ne ovat varmaankin jo pyramidin huipulla Egyptissä. Tiedättekös te mikä se on se pyramidi, se on egyptiläinen talo, joka on muodoltaan kuin neliskanttinen hyrrä joka makaa kumollaan autiomaan hiekassa. Ei, en minä huijaa, se on ihan tosijuttu.

Emil osasi jo arvata, mitä taikuri tekisi seuraavaksi, eikä hän joutunut pettymään.

– Arvoisa yleisö, minun näytöksen toisessa osassa te saa koetella teidän tarkkaavaisuus, tämä sanoi. – Haastan teidät mukaan pieneen peliin...

Saliano ojensi kätensä ja poimi hopeakolikon ilmasta. – Minä kätke tämä shillingin kolikko yhden kupin alle, ja te kertoo, minkä kupin alla se on! Se, joka arvaa oikein, voittaa rahan. Lupaan, etten käytä tällä kertaa minun taikavoima... katsokaa vaikka, minä laitta taikasauvankin pois. Kuka haluaa ensimmäisenä koettaa onneaan? Maksaa vain kaksi penny!

Emil seisoskeli muusta joukosta sivussa ja seurasi omiin ajatuksiinsa vaipuneena, kuinka Saliano huijasi rahat katsojiltaan. Taikuri pyöritteli kuppeja pöydällä yhtä näppärästi kuin hänellä olisi ollut neljä kättä kahden sijaan, eikä Emil voinut olla sittenkin ihailematta, miten tämä piti yleisön huomion herkeämättä itsessään. Kun muuan nuori maalaispoika seurasi tarkasti kuppeja pöydällä pysyäkseen selvillä, minkä alla hopearaha oli, antoi taikuri katseensa kiertää yleisössä. Tämän mustat silmät pysähtyivät Emilin kohdalla ja Emil tunsi kuin pienen salamaniskun, joka säpsäytti hänet hereille. Hetken ajan Saliano katsoi suoraan häneen oudon tietäväinen ilme kasvoillaan, ja Emil näki miehen todellisen olemuksen, kuten vain haltiaverta oleva voi nähdä. Hän näki kumaran, vanhan ukonrähjän, jolla oli parkkiintunut ja ryppyinen naamataulu ja harakanpesää muistuttava harmaa tukka. Mustat vaatteet olivat haalistuneet mitäänsanomattoman harmaiksi ja pellavapaita oli lian kellastama ja koinsyömä. Pitsikauluksesta oli jäljellä vain epämääräisiä riekaleita. Tummien varjojen reunustamat silmät kuuluivat vanhalle miehelle, joka oli nähnyt kokonaisten vuosisatojen vaihtuvan, kuninkaitten tulevan ja

menevän, rikkauksien muuttuvan tomuksi ja tuhkaksi, toiveiden ja unelmien valuvan hiekkaan.

Saliano käänsi katseensa pois ja samassa näky haihtui. Hän näytti samalta kuin aikaisemmin, eikä kukaan muu paikalla olijoista ollut edes huomannut mitään.

Hän käyttää haltialumousta, ajatteli Emil, ja nyt hänen mielenkiintonsa vasta heräsikin. Viimeisten kolmen vuoden aikana hän ei ollut nähnyt vilaustakaan haltiamaan olennoista. Ei sillä, että hän olisi odottanutkaan kohtaavansa heitä täällä, sillä rajat ihmisten maailman ja haltiamaan välillä olivat visusti suljetut. Mutta nyt Dublinin torille oli ilmaantunut vanha velho, joka käytti taikuutta haltioiden tapaan. Emil ei ollut nähnyt kenenkään muun kuin Nickin tekevän jotakin tuollaista. Hänen oli ehdottomasti kysyttävä taikurilta, kuinka se oli mahdollista!

Siispä hän odotti kärsivällisesti, kunnes esitys oli ohi ja torirahvaalta rahat lopussa. Taikuri oli jo pakkaamassa tavaroitaan, kun hän meni tämän juttusille:

– Taikuri Saliano, niinhän? Kiitoksia esityksestänne! En ole koskaan tavannut yhtä etevää taikuria kuin te!

– Ahh, nuori herra, te imartele Saliano! vastasi taikuri nauraen. – Haluaako te oppia taikatemppu?

– Opettaisitteko minua? kysyi Emil. Hän teeskenteli kiinnostusta ehtiäkseen katsoa miestä lähemmin.

Saliano hymyili omahyväistä hymyä ja ojensi avointa kämmentä Emiliä kohti. Emil etsi taskustaan lantin ja pani sen Salianon käteen. Tämä puristi kätensä nyrkkiin, puhalsi siihen, ja avasi taas kätensä näyttääkseen rahan kadonneen. Kun hän käänsi kämmenensä Emilin nähtäväksi, kolikko olikin piilossa peukalon ja etusormen välisessä kuopassa. Tämä oli tempuista yksinkertaisin, mutta Emil teeskenteli ihastunutta hämmästystä sen nähdessään.

– Pitää tietä niksi! sanoi taikuri murteellisella englannillaan, nauraa kähisten. – Mutta vielä tärkeämpi on puhua paljon ja heiluttaa taikasauva. Sinä sano: »katsoka minulla on tässä hauska apina!» Oikeasti se on kamala, ruma apina. Mutta nyt ihmiset katso apina, ei katso mitä sinun kädet teke. Se on taikatemppu!

– Missä te olette oppinut taitonne? Oletteko italialainen?

– *Oui,* vastasi mies ranskaksi.

– Ja minä kun luulin, että se oli todellista magiaa, sanoi Emil. – Haltioiden magiaa.

– S-siitä minä ei tiedä, sanoi Saliano yhä hymyillen, mutta nyt hänen olemuksensa huokui kiinni jäämisen pelkoa. – Minä toivotta hyvä päivänjatko nuorelle herralle... täytyy tästä joutua.

Taikuri sieppasi kokoon taitetun pöytänsä kainaloon ja säntäsi saman tien juoksuun.

– Odottakaa! huusi Emil ja lähti hänen peräänsä. – Älkää menkö! Halusin vain jutella! En tahdo teille mitään pahaa...

Saliano ei selvästikään uskonut häntä vaan katsoi parhaaksi yrittää eksyttää hänet kannoiltaan. Mies vilkaisi olkansa yli ja nähdessään Emilin seuraavan hän kiihdytti vauhtiaan. Apina hänen olallaan kirkaisi ja näytti Emilille hampaitaan. Tämä ei tainnut olla ensimmäinen kerta, kun mies pakeni takaa-ajajia, niin sukkelasti tämä osasi pujotella myyntikojujen, vihanneskärryjen, tynnyrien ja heinäpaalien lomitse, kaikenkarvaisen toriväen muodostamassa tungoksessa. Emil puikkelehti perässä. Saliano oli ehtinyt saada sen verran etumatkaa, että hetkittäin Emil kadotti miehen näkyvistään ihmisvilinän keskellä. Vai oliko tämä muuttanut itsensä näkymättömäksi Emiliä harhauttaakseen? Ei, tuolla hän olikin! Kun miehen tummanpuhuva hahmo taas vilahti väkijoukon seassa, Emil huomasi lumouksen olevan haihtumassa. Ehkäpä mies pys-

tyi ylläpitämään sitä vain lyhyen aikaa kerrallaan, juuri sen hetken ajan, kun hänen piti olla edustavimmillaan. Näytti kuin hänen musta tukkansa olisi jo harmaantumassa ja hänen hahmonsa painumassa kumaraan. Nähdessään hänen poikkeavan sivukujalle Emil arveli saavansa hänet kiinni.

Emil kiirehti askeleitaan. Saliano oli vasta ehtinyt kääntyä kadunkulmasta, kun Emil tuli aivan hänen jäljessään.

– Halusin vain puhua kanssanne, Emil sanoi ja pysähtyi sitten hämmästyneenä niille sijoilleen.

Katu oli autio ja tyhjä.

Se oli pitkä ja kapea umpikuja kahden korkean talon välissä. Emil kävi läpi kaikki ovet, mutta ne olivat visusti lukossa. Ikkunat olivat niin korkealla, ettei ukko ollut mitenkään voinut kiivetä sisään niiden kautta. Hämmentyneenä Emil katseli ympärilleen, eikä ymmärtänyt, miten taikuri apinoineen oli voinut kadota kuin maan nielemänä. Sellaisen ei olisi pitänyt olla mahdollista tällä puolella.

Pettyneenä Emil kääntyi pois, ja silloin kirkonkellot alkoivat lyödä tasatunnin merkiksi. Hänen piti mennä valmistautumaan omaan esitykseensä.

LUKU 2

Konstantin tuli häntä vastaan teatterin eteisaulassa.

– Missä olet ollut? tämä kysyi äänensävyyn, joka tiesi ikävyyksiä. – Luulin, että meidän piti harjoitella uusia numeroita tänään iltapäivällä. Olen odottanut sinua jo useamman tunnin.

– Olin vain kävelemässä, vastasi Emil. – Unohdin kai ajankulun.

Alle metrin mittainen teatterinjohtaja katseli häntä tyytymättömin ilmein.

– Tiedäthän sinä, että täsmällisyys ja kurinalaisuus ovat taikurin tärkeimmät ominaisuudet? Mistään ei tule mitään, jos sinä alat lipsua. Ja viime aikoina minusta on monta kertaa näyttänyt, että olet ihan muissa maailmoissa...

Se oli aivan totta, Emil tiesi sen sanomattakin. Hänen ajatuksensa harhailivat tuon tuostakin, ja hän koki tarvetta vetäytyä omiin oloihinsa vain saadakseen mietiskellä asioita. Niin hyvin kuin hän viihtyikin heidän uudessa teatterissaan ja kotona Waldan ja Sharifin luona, hän kaipasi usein jonnekin ulos. Mutta ulkona häntä ympäröivät kaikkialla kaupungin korkeat talot, raudasta valetut aidat ja kiviset muurit, jotka tuntuivat tukahduttavan hengityksen ja tekivät hänen olonsa kummallisen painavaksi. Hän ei olisi tahtonut sietää loputonta ihmispaljoutta ja katujen meteliä, rattaanpyörien

kolinaa kiveyksellä, tornikellojen kuminaa ja höyrykoneiden jyskettä. Sunnuntaisin hän teki usein pitkiä kävelyretkiä kaupungin ulkopuolelle seuraillen Liffey-joen vartta ylävirtaan, missä se kulki halki vihreiden ja kumpuilevien saarekkeiden ja missä vielä kasvoi vanhoja puita. Kun työnteko ja elämä kaupungissa uuvuttivat häntä ja ikävä painoi hänen mieltään, hän ammensi voimaa ja mielenrauhaa villiyrttien tuoksusta rantatöyrään heinikossa, auringon lämmöstä ja veden päällä kaartelevien lintujen lennosta. Se kaikki muistutti häntä ajasta, jonka hän oli saanut viettää haltioiden luona. Haltioiden maassa ei milloinkaan satanut lunta tai rakeita eikä tuuli puhaltanut kylmästi. Sen syvät ja lehtevät metsät ja ruohikkoiset laaksot olivat tuoksuvia ja täynnä elämää ja puutarhat ikuisesti kesän kukkeimmassa loistossa.

Retkiensä päätteeksi hän laahusti aina raskain mielin takaisin kaupunkiin. Hän huomasi lakkaamatta miettivänsä haltiamaata ja ratkaisuaan palata takaisin ihmisten maailmaan. Oliko hän sittenkään valinnut oikein? Toisinaan hän toivoi, että hänelle olisi luettu unohtamisen luvut, jotta hän ei olisi tiennyt haltiamaassa käyneensäkään. Silloin hän ei olisi osannut kaivata sitä eikä Jinnyä, ystäväänsä.

Pitkään kaikki oli sujunut loistavasti. Hän oli iloinnut paluustaan siitäkin huolimatta, että juuri mikään ei ollut enää ollut ennallaan. Nickin ja Emilin katoamisen jälkeen sirkuksella oli alkanut mennä todella huonosti. Vastoinkäymiset olivat seuranneet toistaan, kunnes Konstantin oli viimein päättänyt hajottaa sirkusseurueen ja myydä kaiken. Heidän pahin kilpailijansa Bartolomeo oli tarjoutunut ostamaan sirkuksen koko kaluston sekä eläimet kohtuulliseen hintaan. Tämä oli myös palkannut kaikki sirkustaiteilijat, jotka halusivat liittyä hänen jo ennestään suureen ja maineikkaaseen seurueeseensa.

Eräänä päivänä Konstantin oli tullut tervehtimään Waldaa ja Sharifia heidän kotiinsa laitakaupungilla. Hänen ihmetyksensä oli ollut suuri hänen nähdessään siellä Emilin, joka oli vasta palannut kaupunkiin. Konstantin oli saanut silloin kuulla kaiken Emilin matkasta haltioiden maille ja kuinka Nick oli tavannut kohtalonsa Mustalla vuorella. Konstantin oli sanonut tienneensä aina, että oli vain ajan kysymys, milloin Nick palaisi haltiamaahan eikä enää tulisikaan takaisin. Toisinaan he kohtasivat vanhoja tuttavia, jotka ihmettelivät, minne taikuri Leroux oli mennyt. Silloin Konstantin vain hymyili salaperäisesti ja sanoi: »No, minne taikurit nyt menevät tehdessään katoamistempun? Taikuuden maailmaan, sinne hän on mennyt.»

Myytyään sirkuksen irtaimiston Konstantin oli jakanut rahat sirkusseurueen kesken ja pannut talteen oman osuutensa perustaakseen teatterin Dubliniin. Myös Emil oli varoissaan haltiakuninkaan lahjoitettua hänelle pussillisen kultaa. Niin he olivat päättäneet yhdessä vuokrata pienen teatteritalon ja varustaa sen taikanäytäntöjä varten. Konstantinilla oli jo suunnitelmat valmiina, sillä tämä oli hänen elinikäinen haaveensa, jonka hän pääsi viimeinkin toteuttamaan. Omassa teatterissaan hän saattoi rakentaa näyttämön juuri sellaiseksi kuin tahtoi lattiaan piilotettuine laskuluukkuineen ja seiniin sekä kattoon kätkeytyvine erikoislaitteineen. Kirkkaasti palavilla kalkkilampuilla hän kohdisti valaistuksen juuri siten kuin tahtoi, niin että katsojat näkivät näyttämöllä vain sen, mitä hän tahtoi heidän näkevän. Savukoneen avulla hän pystyi peittämään näyttämön sakeaan sumuun ja näyttämön reunaan hän oli piilottanut torvet, jotka ampuivat sähikäisiä ja elävää tulta. Sellaista teatteria ei ollut kenelläkään muulla, ja heidän esityksensä vetivät väkeä sankoin joukoin. Alussa näytännöt olivat olleet loppuunmyytyjä viikko toisensa

jälkeen, mutta uutuudenviehätyksen haihduttua teatterin lipunmyyntikin oli alkanut hiljentyä.

Nyt heillä oli rahat lopussa. Konstantin oli joutunut ottamaan velkaa, jotta he selviytyivät kuluistaan. Mutta velassa oleminen kävi Konstantinin hermoille ja hän inhosi sitä, että joutui neuvottelemaan velkojiensa kanssa.

Emilistä näytti, että Konstantinilla oli jälleen huonoja uutisia. Tuskinpa tämä olisi ollut noin synkkänä vain sen takia, että Emil oli viipynyt päiväkävelyllään.

– Sinähän muistat vuokraisäntämme, herra Fergusonin? Konstantin aloitti.

Kuinka Emil olisi voinut unohtaa henkilön, joka lakkaamatta aiheutti heille päänvaivaa? Tämä uhkaili heitä jatkuvasti uusilla vuokrankorotuksilla eikä suostunut mihinkään korjaustöihin, joista olisi tullut hänelle kustannuksia.

– Hän haluaa irtisanoa sopimuksemme ja perustaa tähän taloon konepajan, sanoi Konstantin.

– Potkiiko hän meidät pellolle? Emil kauhistui. – Miksi ihmeessä? Maksamme vuokran aina ajallaan eikä meistä ole ollut hänelle mitään harmia!

– Hän on saanut päähänsä, että tällainen teatteritoiminta on aikansa elänyttä. Hän on tulossa katsomaan esitystämme tänä iltana, joten meidän täytyy saada hänen päänsä pyörälle taikuudella.

– Lupaan tehdä parhaani, sanoi Emil.

– Meidän pitäisi kyllä pian keksiä jotakin uutta yleisön houkuttelemiseksi, tuumi Konstantin.

– Mutta sinähän keksit uutuuksia kaiken aikaa!

– Niin no, minä teen minkä voin, sanoi Konstantin vaatimattomasti. – En minä yksinäni pysty mahdottomuuksiin, kun minulla on käytössäni vain yksi käsipari ja rajallinen määrä tunteja päivässä. Mutta murehditaan sitä myöhemmin!

”Minne taikurit menevät tehdessään katoamistempun? Taikuuden maailmaan, sinne he menevät”

Emilillä on oma taikateatteri Dublinissa, mutta hän ikävöi haltiamaata. Myös haltiakuninkaan tytär Jinny etsii Emiliä pyytääkseen häneltä apua, sillä muuan pahamaineinen velho on palannut haltiamaahan ja kokoaa itselleen armeijaa. Emilin ja Jinnyn on löydettävä maaginen Kohtalon kivi, joka voi pelastaa heidät tai syöstä kaiken tuhoon. Keskellä taistelun melskettä Emilin on ratkaistava myös oma suhteensa haltiamaahan – ja etenkin haltiakuninkaan tyttäreen.

Häkkilinnun fantasiaseikkailua jatkava *Hopeasiipi* on haltioiden taikuutta, miekkojen kalsketta ja aarteenetsintää maanalaisissa hautaholveissa – ja kaunis kertomus oman tien löytämisestä.

***Häkkilinnusta* kirjoitettua:**
”Mikaman kyky keksiä lennokkaita tarinoita ja temmata lukija mukaan seikkailuun on verraton.”
– Joonas Riekkola, Savon Sanomat

www.wsoy.fi | N84.2 | ISBN 978-951-0-52444-2

Kansi: Kaisu Sandberg